

A minulý týden zasedl Schreier opětně před soudem, tentokrát před senátem vrch. rady Erharta. Elegantně oblečený a čistě oholený, typ mužského prostituta. Státní zástupce dr. Tion žaluje na něho opět dva ošklivé zločiny.

Dne 2. dubna přidružil se po 9. h. večer k soukr. úředníku Josefu M. v ulici Královské jakýsi voják, v němž později zjištěn Karel Charvát, a žádal na něm nějaké cigarety a peníze. Ač Josef M. jej odbýval, šel s ním Charvát dále až do ulice Jakubské, kde je dohonil Schreier, podíval se na Josefa M. a pravil: „Tohle je známý homosexuelní člověk, zavoláme strážníka, nedá-li nám nějaké peníze.“ A hned jali se ustrašeného úředníka prohlédávati, našli však u něho jen legitimaci a adresu bytu, 6 Kč a niklové hodinky, které si ponechali. Vyzvali jej pak, aby šel do svého bytu a přinesl jim víc peněz. Josef M. ve strachu, že by jej opravdu označili jako homosexuelního (nešťastný § 129!), skutečně jim vyhověl. Charvát šel do bytu s ním a Schreier čekal venku. V bytě vyjmul úředník z prádelníku obálku, v níž měl uschováno 500 Kč, peníze těžce nastřádané, a vyjmuje z ní 200 Kč, nabízel je Charvátovi, aby měl pokoj. Ten však vytrhl mu z ruky celých 500 Kč i s obálkou, prohlásil, že udělá v domě pobouření, bude-li úředník něco namítati, a nařídil mu, aby jej doprovodil dolů. Tam čekal na Charváta už Schreier, který prohlásil úředníkovi: „Tak, teď jsme vyrovnání!“

Druhý případ provedl Schreier sám. Dne 12. dubna potkal u Rubešovy ulice na Král. Vinohradech úředníka Miroslava D. Přidružil se k němu a žádal jej o 2 Kč na kávu. D. mu je dal, ale Schreier chtěl ještě na večeri. Dobrosrdečný úředník, máje za to, že mladík má snad hlad, slíbil mu 5 Kč, jakmile si rozmění stokorunu, neboť neměl již drobných. Zašel si vyměnit stokorunu do hostince, kolem něhož šli, tam však drobných nedostal. Tu se mu Schreier nabídl, že mu dá sám na stokorunu nazpět. Když úředník vyslovil podiv, že Schreier žebrá, máje tolik peněz, počal být Schreier drzým a žádal za vydání celé stokoruny, podotknuv, že jej udá pro homosexuelní styky, nedostane-li ji. Když úředník pohrozil zavoláním strážníka, ukázal mu Schreier na tři mladíky, kteří šli opodál za nimi, a řekl: „Teď mi musíte dát 200 Kč, nebo tihleti tři na vás vydřou více!“ Poděšený Miroslav D., boje se mladíků i ostudy, skutečně Schreierovi požadovaný obnos dal, načež ten zmizel i s oněmi mladíky. Úředník odešel pak na policii, kde věc udal.

Obviněný v generaliích uvádí, že se narodil 28. srpna 1904 v Šoproni, že přísluší do Miletína, že je holičským pomocníkem a že bydlí nyní u pana Tichošlápka v Karlíně, Královská 54. Činy popírá. Josefu M. ničím nevyhrožoval, šel jen se svým známým Charvát, a co ti dva spolu měli, neví. Pokud se týče Miroslava D., prohlašuje, že si obnos 200 Kč od něho jen vypůjčil a je ochoten mu peníze vrátit.

Ovšem tyto nejapné výmluvy byly rozdrce-ny nejen určitými výpověďmi svědků, ale i sa-

motnou minulostí Schreierovou. Zajímavou byla výpověď Charvátova, který nalézá se pro tutéž věc ve vyšetřování u divisního soudu, odkud byl v průvodu dvou vojínů k trestnímu soudu dopraven jako svědek. Přiznává, že žádal na Josefu M. peníze, tvrdí však, že s ním nebyl Schreier, nýbrž jakýsi Ed. Olbruch, který také je znám jako vyděrač homosexuelních. To ovšem bylo vyvráceno nejen určitým svědectvím poškozeného, který oba určitě poznal, ale i doznáním Schreierovým.

Po řeči stát. zástupce dra Tiona, který zdůraznil, že je potřeba energického zakročení proti rafinovaným útokům na čest slušných mužů, které měrou netušenou v Praze rozbujely, a žádal o přísné potrestání obžalovaného, odešel soud k poradě, načež vynesl předseda rozsudek, jímž se Schreier v obou případech uznává vinným zločinem vydírání dle § 98 b) i přestupkem nedovoleného návratu dle § 324 tr. z. a odsuzuje se do těžkého žaláře na jeden rok s příslušnými posty. Soud vzal zřejmě ohled na mládí obžalovaného a proto vynesl rozsudek tak mírný. Čekali jsme při nejmenším žalář dvouletý.

—ff—

Dobrá rada nad zlato.

(Okresní soud v Olomouci.)

Majitel kamenolomu Jan Hynek v Bělkovících zaměstnává čeledíny Rajmunda Becka, Antonína Klupu a Jana Kamaráda, muže to již pokročilejšího věku, a člověk vskutku žasne nad jejich trestuhodnou lehkomyšlností.

Letos v dubnu přelévají všichni tři z barelu benzin do menší konvice a počínali si tak neopatrnc, že značné kvantum benzinu se octlo na Beckových kalhotách.

Všichni z toho měli legraci, Beck se však tvářil velmi kysle, neboť se benzin rychle vypařoval a Becka studil.

„Kluci, co teď?“ naříkal Beck.

„Viš co,“ navrhoval moudře Klupa, „já ti benzin na kalhotách zapálím a budeš rázem suchý jako pepř.“

„Ale vždyť shořím,“ namítal Beck.

„Ty troubo, benzin shoří sám a kalhot se ani nedotkne,“ povzbuzoval ho Klupa a už vytahoval zápalky.

Beck přistoupil konečně na jeho návrh, ale jen s tou podmínkou, že to napřed vyzkoušejí na botech.

Klupa přiložil hořící sirku k botám Beckovým, ale v okamžiku byl Beck v plamenech, volaje zoufale o pomoc. Dobrý kamarád Klupa nepozbyl však duchapřítomnosti, povalil Becka na zemi a plameny udusil příkrývkou. Leč přes tuto rychlou pomoc utrpěl Beck popáleniny na spodní části těla, takže se přes měsíc ze svých popálenin léčil.

Klupa byl žalován pro přestupek proti bezpečnosti těla, že dal Beckovi tak přepodivnou radu i pomoc k vysušení kalhot a soudce jej uznal vinným uvedeným přestupkem a odsoudil k pokutě 25 Kč, ev. 24 hodin vězení bez podmínek.

Beck nyní uznává, že je mnohem lépe sušiti kalhoty na slunci, které účinkuje sice pomaleji, ale bez bolesti.